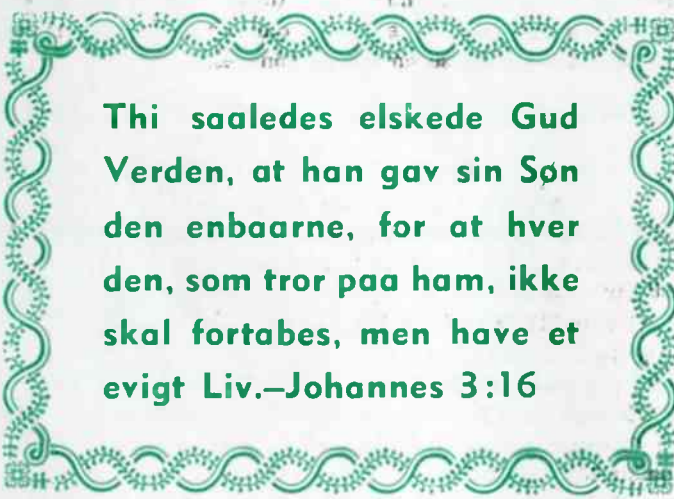

DAGGRY

Thi saaledes elskede Gud
Verden, at han gav sin Søn
den enbaarne, for at hver
den, som tror paa ham, ikke
skal fortabes, men have et
evigt Liv.—Johannes 3:16

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE.

DECEMBER 1955

DAGGRY

udkommer — om Gud vil — i Begyndelsen af hver Maaned eller hver-
anden.

Det udgives af nogle Brødre i København og bæres økonomisk af
gamle Sandheds-Venner.

Aars-Abonnement for Bladet er 5 Kroner. Bladet bestilles hos
Daggrý - Forlaget, H y l d e b æ r v e j 13. K ø b e n h a v n
F. (Telf. Godthaab 6619). Ansvarlig Udgiver: Herman Larsen.

Sandheds-Venner, som ikke har Raad til at betale det fastsatte
Beløb, vil vi med Glæde sende Bladet gratis, om der blot for hvert Aars
Begyndelse tilgaar os Meddelelse om, at det ønskes.

Abonnementet kan indbetales paa Postgiro 61676.

“DAGGRY” udkommer ogsaa paa
engelsk - tysk - fransk - italiensk - græsk.

AMERIKA: The Dawn Bible Students Association,
Triangle, East Rutherford, New Jersey.

CANADA: P. O. Box 217, Winnipeg, Manitoba.

ENGLAND: 98 Seel Street, Liverpool 1.

AUSTRALIEN: Berean Bible Institute,
19 Ermington Place, Kew E 4, Victoria.

TYSKLAND: Tagesanbruch Bibelstudien-Vereinigung,
Berlin-Friedenau, Menzelstrasse 2.

SWEITZ: (Fransk Sprog) Assoc. des Etudiants de la Bible Aurore,
Prilly-Lausanne.

ITALIEN: Aurora Associazione Studenti Della Bibbia,
Corso Novara, 1/16, Napoli.

GRÆKENLAND: He Haravgi (Daggrý),
Agion Theodoron 4, Athen.

Daggry

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE

Nr. 12

December 1955

26. Årgang

INDHOLD:

Bibelstudie:

„Ære være Gud i det højeste“ ...	1
Fra konventet i Bloomington (fortsættelse) ...	5

Spørgsmål:

Intet andet kald nu ...	15
Indholdsfortegnelse for 1955 ...	19

Bibelstudie:

»Ære være Gud i det højeste!«

Gylden tekst: »Kom, lad os bøje os, kaste os ned, knæle for Herren, vor Skaber.« — Salme 95:6.

»Halleluja! Pris Herren i himlen, pris ham i det høje! Pris ham, alle hans engle, pris ham, alle hans hærskarer, pris ham, sol og måne, pris ham, hver lysende stjerne — — I jordens konger og alle folkeslag, fyrster og alle jordens dommere, ynglinge sammen med jomfruer, gamle sammen med unge, de skal prise Herrens navn, thi ophøjet er hans navn alene, hans højhed omspænder jord og himmel.« — Salme 148: 1—3, 11—13.

»Men med Jesu Kristi fødsel gik det således til. Da Maria, hans moder, var trolovet med Josef, fandtes hun, førend de kom sammen, at være frugtso mmelig af den hellige ånd. Men da Josef, hendes mand, var retfærdig og ikke ville beskæmme hende offentligt, besluttede han hemmeligt at skille sig fra

hende. Men idet han tænkte derpå, se, da viste en Herrens engel sig for ham i en drøm og sagde: Josef, Davids søn! frygt ikke for at tage din hustru Maria til dig; thi det, som er avlet i hende, er af den hellige ånd. Og hun skal føde en søn, og du skal kalde hans navn Jesus; thi han skal frelse sit folk fra deres synder. Men dette er altsammen sket, for at det skulle opfyldes, som er talt af Herren ved profeten, som siger: Se jomfruen skal blive frugtsommelig og føde en Søn, og man skal kalde hans navn Immanuel, hvilket er udlagt: Gud med os. Men da Josef vågnede op af søvnen, gjorde han, som Herrens engel havde befaleet ham, og han tog sin hustru til sig. Og han kendte hende ikke, førend hun havde født sin Søn, den førstefødte, og han kaldte hans navn Jesus.» — Matt. 1:18—25.

Jesu fødsel til at blive verdens genløser og frelser, var et stærkt bevis på Guds kærlighed til den faldne og syndige menneskeslægt. »Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den eneste-bårne.« (Joh. 3:16).

At blive klar over dette er derfor en stærk tilskyndelse til at »boje os« for »Herren vor Skaber«, og knæle for ham i lovprisning og i tilbedelse.

Gennem de mere end 1900 år siden Jesu fødsel, har talløse millioner i større eller mindre grad prist Gud for hans »uudsigelige gave«, selv om de fleste ikke har haft en klar forståelse af, hvad der virkelig skete hin nat i Bethlehem, eller set den fulde betydning af Guds hensigter og formål dermed. I vor lektie opfordrer Salmisten alle skabninger, i himmel og på jord, til at prise Herren for hans store godhed, og de hellige Skrifter forsikrer os om, at den tid vil komme, da de vil gøre det.

Det var vor Himmelske Fader, der sendte sin Søn til verden for at han kunne blive Genløseren; og Sønnen lagde villigt den herlighed til side, han havde hos sin Fader, og fornedrede sig til at blive en mand og en tjener, for at han kunne åbenbare sin Faders kærlighed for de faldne menneskelige skabninger. Således er det ham, der er henvist til i Åbenb. 5:12, 13, hvor vi læser: »og de sagde med høj røst: værdigt er Lammet, det slag-

tede, til at få kraften og rigdom og visdom og styrke og ære og pris og velsignelse! Og hver skabning, som er i himlen og på jorden og under jorden og på havet, ja alt, hvad der er i dem, hørte jeg sige: Ham, som sidder på tronen, og lammet tilhører velsignelsen og æren og prisen og magten i evighedernes evighed.« Ja, det er Jesus Kristus, der er omtalt som »værdig« til at dele den store ære og herlighed, som tilkommer Gud og Ska-bereren af alle ting.

Medens vor Himmelske Fader altid var værdig en sådan pris, var det først nødvendigt for Jesus at bevise sin troskab ved at blive »Lammet, det slagtede«. Jesus var født fuldkommen, og under hans modnings år forblev han hellig og adskilt fra syndere. På grund af hans retfærdighed måtte man agte og respektere ham, men ikke før han havde bevist sin troskab mod den guddommelige hensigt, ved at nedlægge sit liv på Golgatha, blev han agtet værdig til at dele den tilbedelse og lovprisning, der tilkommer hans Fader.

I Hebræerbrevet 1:1—9 fremsættes denne sandhed meget klart, skønt en tidligere oversættelse af det 6. vers kunne antyde, at englenerne fik påbud om at tilbede barnet Jesus. Vi skal dog lægge mærke til, at dette vers lyder: »Og når han atter indfører den førstefødte i verden, hedder det: »Og alle Guds engle skulle tilbede ham.« Dette gør sagen tydelig, og siger, at det var da Jesus blev oprejst fra de døde, at englenerne fik befaling til at tilbede ham.

I denne forbindelse er det interessant at lægge mærke til, at de fårehyrder til hvem englenerne bebudede Jesu fødsel, *ikke* tilbad barnet, da de fandt det »liggende i krybben«, ifølge beretningen i Lukas 2:1—20. De vendte tilbage til deres marker: »idet de priste og lovede Gud for alt, hvad de havde hørt og set, således som der var talt til dem,« men der er ingen omtale af, at de priste eller tilbad Jesus-barnet. De vise mænd derimod, fulgte østens skik i tilbedelse af kongelige personer, som vi læser i Mattæus 2:11: »Og de gik ind i huset og så barnet med dets moder Maria og faldt ned og tilbad det og oplod deres gemmer og ofrede det gaver, guld og rogelse og myrra.«

Mattæus' beretning om forholdene og omstændighederne ved Jesu fødsel er velkendte, og de fastslår med al tydelighed, at *Jesus ikke var søn af Josef, men af Gud*. Mattæus citerer fra Esajas 7:14, hvor Jesu jomfrufødsel er profeteret, og hvor profeten belærer moderen om at kalde hans navn Immanuel, hvilket betyder »Gud med os«. Dette sted lyder: *»Derfor vil Herren selv give eder et tegn; se jomfruen bliver frugt-sommelig og føder en søn, og hun kalder ham Immanuel.«*

Det Gamle Testamente giver talrige navne og titler til Guds Søn, der blev kød, som vi læser i Johs. 1:14: *»Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os,«* for at han kunne blive verdens Genløser. Ethvert af disse navne viser en særlig side af hans tjeneste i Guds plan med slægten, navnet *Immanuel* betegner, at han i en ganske særlig betydning og grad ville repræsentere Gud blandt mennesker.

Salme 8:5 henviser til Guds store plan om at tage sig af mennesket, som vi læser: *»hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham?«* Og Jesus kom til jorden for at opfylde denne bestemmelse og således åbenbare Guds interesse og omsorg for den døende slægt. En konge bliver repræsenteret i en fremmed nation ved sin ambassadør, således kom Jesus til jorden for at repræsentere universets store og evige Konge.

Dette var sandt i en meget virkelig og bogstavelig forstand, så meget at Jesus mindede sine disciple om, at han talte og gjorde kun, hvad Faderen havde befalet ham (Joh. 14:31). Han ønskede, de skulle forstå, at hvad de hørte ham sige, var ikke hans egne ord men ord, som Faderen havde givet ham at tale (Joh. 14:10).

Jesus gjorde ikke krav på at være Faderen, men blot på at repræsentere ham. Jesus sagde: *»Faderen er større end jeg«* (Joh. 14:28). Det er sandt, at Jesus også sagde *»Jeg og Faderen, vi er eet«* (Joh. 10:30), men han forklarede denne enhed, idet

han bad, at hele hans menighed måtte være eet med ham, »at de alle må være eet; ligesom du Fader i mig, og jeg i dig, at også de skulle være eet i os.« — Joh. 17:21.

Fra konventet i Bloomington

(fortsættelse af Broder G. Russell Pollock's rapport.)

Det overraskede mig også at vide, at der i Italien findes to pilgrimbrødre, der giver hele deres tid til at rejse rundt og besøge venner, og desuden tre brødre der anvender al deres tid til arbejdet som kolportører. Der er henved 10 brødre, som hver week-end udfører pilgrimstjeneste ved at besøge de forskellige vennekredse, som er bleven dannet i Italien. Det overraskede mig at høre, at der er 50 vennekredse i Italien. Dem, jeg havde lejlighed til at besøge, var klare i sandheden, for hvilket vi har grund til at takke Gud.

I den måned jeg var dér, blev 256 breve modtagne som svar på Frank og Ernst radio-udsendelserne. Brødrene derovre i Italien velsignes af Herren, og I, venner, her, der har nogen andel i sandhedens forkyndelse i Italien, skulle være meget, meget taknemlig for den måde, vor Himmelske Fader velsigner sit folks bestræbelser i det land.

Det synes, som folket er ved at bryde sig løs fra katolicismen og dens trældom. Otte millioner af dem blev bandlyst som værende kommunister, fordi de ikke afgav deres stemme på en bestemt kandidatliste; men Broder Baldi fortalte mig, at mange af dem overhovedet ikke var kommunister. De stemte kun på den måde, som en protest mod en organisation. Og da de var blevne bandlyste, vidste de ikke, hvor de skulle gå hen, og netop på den tid holdt Frank og Ernst sit indtog ved at påbegynde udsendelserne. Sandhedsbudskabet har nået mange hjerter dér, og det er

grunden til, at vi kan bringe en så velsignet beretning om Italien.

TYSKLAND

Og så kom vi til Tyskland, der er hjemlandet for mange af eder, kære brødre og søstre. I Berlin havde vi et heldagsmøde med 150 venner nærværende. Og om tiden tillod det, kunne vi bringe en interessant beretning om hvert sted, vi besøgte, men det gør den desværre ikke. Vennerne i Tyskland glæder sig i sandheden. Vi havde den forret for 5 år siden at rejse til Tyskland for at sige dem, at de burde udsende bladet »Daggry« — »Tagesanbruch«, og de kunne drage nytte af de amerikanske venners offervillighed. Jeg vil altid være taknemlig til Herren, for at jeg fik det i den tjeneste.

Da jeg denne gang kom til Tyskland, erfarede jeg, at da »Tagesanbruch« første gang blev udsendt på det tyske sprog fandtes der kun 29 betalende abonnenter; men i dag, 5 år senere, findes der henved 1000 venner, der samarbejder i forkyndelsen af Rigets budskab. Kære venner her, (i Amerika) eders offervillighed har båret frugt. Dette burde glæde vore hjerter.

Det var min forret i år at overvære det første store Fælleskonvent i Tyskland, der harmonerede med Bloomington-konventet her i U. S. A. Dette var det første store konvent, der blev holdt i Tyskland i mange, mange år, hvor programmet var arrangeret for tjeneste af brødre, der var klare i sandheden og ejede en dyb værdsættelse af de grundlæggende lærdomme i Guds store tidsalderplan. Jeg vil endnu en gang udtrykke min taknemmelighed til vor Himmelske Fader over forretten at deltage i dette konvent i Tyskland.

DANMARK

Jeg ønsker at omtale Danmark, fordi vennerne dér holdt deres årlige tilbagevendende konvent omtrent samtidig med vort konvent her i Bloomington. Vi sendte dem eders hilsner. Men da vi netop var ombord på skibet, måtte vi sende den pr. radio. Men vi vidste, I ville ikke indvende noget imod denne hilsen.

DE BRITTISKE ØER

Og da har vi jo også vore venner i Storbritannien. Sig ikke, at disse er vennerne, der taler vort sprog, for alle søskende på den anden side af havet *taler vort sprog*, fordi vort sprog er »Moses og Lammets« sprog. I Irland havde vi to offentlige møder, og vennerne i Irland vokser i deres værdsættelse af sandheden. De offentlige møder var godt besøgte. Rigets herlige budskab blev forkyndt. »Frank og Ernst« udsendelserne i radioen når også mange hjerter dér.

Dernæst var vi i Skotland, i Wales og i England. Vi elsker vennerne derovre meget. Vi glæder os med dem i deres privilegier at forkynde sandhedens budskab. En broder, jeg mødte dér, havde for blot få måneder siden været en »Jehovahs Vidne«. Han havde været ovre i New York på skolen dér for at uddanne sig og var kommet tilbage for at tjene i Storbritannien. Da han nu i sit arbejde gik fra dør til dør, sagde folk til ham: »det lyder noget lignende som Frank og Ernst«, og han tænkte ved sig selv, hvem kan disse »Frank og Ernst« mon være?

Efterhånden som denne broder fortsatte sin tjeneste, erkendte han, at han ingen åndelig vederkvægelse fandt. En byrde lagde sig på hans hjerte, og han sagde, jeg må se at finde ud af hvem disse »Frank og Ernst« er. Så fandt han ud af, hvem de var, og besøger nu vennernes møder i London. Og således skrider arbejdet frem. Lige meget hvor vi befinder os, er der megen glæde i tjenesten. Og vi kan virkelig sige, at arbejdet er stort, og høst-arbejderne er få. Vi glædede os meget over vort besøg hos vore britiske venner.

BIBELENS LANDE

Enhver af os Bibel-Studenter har vist en eller anden gang i vort liv haft ønske om at kunne rejse til Bibelens lande. Og ved Herrens forsyns ledelse fik vi den forret at kunne gøre dette. Vi er dybt taknemlige til vor Himmelske Fader for de rige erfaringer og glæder, der da kom til os.

Vor første kontakt med et af Bibelens lande var ikke selve Palæstina — men det var Ægypten. Da vi var i Cairo, hørte vi om

nogle udgravninger, der blev foretaget af universitetet i Boston, og man troede, at disse udgravninger ville afdække Ægyptens tidligere hovedstad, nemlig den by, der var hovedstad, da Josef var første-minister og chef for de oplagrede levnedsmidler i det land. Og så drog vi ud til disse udgravninger for at bese dem.

Der findes uforglemmelige minder i vort liv fra denne rejse. Et af disse var, da vi så ned i disse udgravninger, og man udpegede for os en umådelig stor rund sten-silo, et korn-magasin, opført for flere tusinde år siden. Jeg kan kun forklare vore indtryk ved at sige, at da vi stod og betragtede eller så ned i et af disse kornmagasiner, som Josef lod opføre, kom til vor erindring de talrige ting i Bibelen, som beretter om Josefs historie, de syv fede og de syv magre år, Josefs brødre, og hele resten af den vidunderlige bibelske historie blev levende for os, idet vi betragtede en af de store siloer bygget for at opbevare den gyldne strøm af korn under »de fede år«, for at føde folket under »de magre år.«

Jeg ved ikke, om Josef har set den særlige beholder fyldt af de gyldne hvedekorn. Men jeg ved, at det var efter Guds undervisning af Josef, og efter udlægningen af en drøm og de derpå følgende begivenheder, at denne silo blev bygget. Og her stod vi nu så mange år efter og betragtede denne og tænkte på alle de veje, ad hvilke Herren havde ledet den mands lod.

Ikke meget senere var vi i Sikem, I husker, det var til Sikem, Jakob sendte sin søn Josef, for at han skulle se, hvorledes det gik hans brødre. Disse var imidlertid gået videre til Dotan, og det var derfra, at de i lang afstand så Josef: *»og sagde til hverandre: se, der kommer den drømmemester,«* der tidligere havde fortalt sine brødre drømmen: *»Se, vi bandt neg ude på marken, og se, mit neg rejste sig og blev stående, medens eders neg stod rundt omkring og bøjede sig for det!«* Nu sagde brødrene: *»Kom, lad os slå ham ihjel og kaste ham i en Cisterne og sige, at et vildt dyr har ædt ham; så skal vi se, hvad der kommer ud af hans drømme!«* 1. Moseb. 37. kapitel.*)

*) Læs Bibelens vidunderlige beretning om Josefs liv! (Overs. anmærkn.)

Senere besluttede Josefs brødre at sælge ham til midjanitiske købmænd, der bragte ham til Ægypten og solgte ham til Faraos hofmand Potifar. Nu var vi dér i Ægypten, og vi måtte tænke på disse to store begivenheder i Josefs liv — hans brødre, der solgte ham til slaveri, og hvorledes han ved Guds forunderlige forsynsledelse blev oprejst til en sådan stilling, hvor han kunne beordre bygningen af disse store kornbeholdere, der under hungersnøden tjente til at holde folket og hans familie i live. — Alt dette kom levende frem for os.

I PALÆSTINA

Kære venner, det var en stor forret for os at vandre i det land, hvor vi ved Guds profeter har vandret, hvor Jesus vandrede omkring og lærte, og hvor Herrens apostle og disciple arbejdede og lagde grunden til Rigets Evangelium og glædesbudskab. Vi kørte i bil ad vejen til Emmaus; vi tog den gamle bugtede vej fra Jerusalem lige mod Emmaus. Og da vi var dér på vejen, kunne vi ikke lade være med at tænke på Kleopas og den anden discipel, der sagde til hinanden: *»brændte ikke vort hjerte i os, medens han talte til os på vejen og oplod os Skrifterne? »Og han begyndte fra Moses og fra alle profeterne og udlagde dem i alle Skrifterne det, som handlede om ham,«* og hvorledes han måtte lide og dø. — Luk. 24:32, 27.

Vi trak vand op fra Jakobs brønd. I ved, at der er mange steder i Bibelens land, hvor man kan tvivle på ægtheden af stedet, om det er autentisk, at det netop er dette påviste sted, den påståede begivenhed fandt sted. Dog findes der nogle steder, som er absolut ægte og sikre, og i sådanne tilfælde fyldes ens indre af følelser, som ord ikke kan beskrive.

Jakobs brønd hører med til disse sikre steder. Jeg satte mig ved kanten af den brønd, ikke langt fra det sted, hvor Jesus samtalede med den samaritanske kvinde. Vi nøjedes dog ikke med dette, men hentede også vand op fra brønden, der er ca. 32 meter dyb. Vi drak af vandet — vand fra den samme brønd af hvilken den samaritanske kvinde gav Jesus at drikke.

Vi besøgte også byen Bethlehem. Det er en smuk og en ren by, måske på grund af de penge, turisterne efterlader dér i byen, for ikke alle byer i det mellemste østen kan betegnes som rene. Man kan stå i Bethlehem og se ud over markerne — hyrdernes marker. Og de har endnu får og geder græssende på disse marker. Da vi stod dér og så ud over dem, behøvedes der ikke stor fantasi til næsten at se englene og høre deres sang: *»Ære være Gud i det højeste.«* Og det var, som vi næsten kunne høre englens budskab til hyrderne: *»thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er idag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids by.* — Lukas 2:10—11.

Og vi var også i Nazareth, det er en meget uren by, den skuffer i mange henseender. Man kommer til at tænke på spørgsmålet: *»kan der komme noget godt fra Nazareth?«*, og undrer sig over, at Jesus kom fra en så uren by. Vi ved fra Bibelens profetier, at Jesus måtte komme i berøring med sådanne forhold, som var rådende i Nazareth. Jeg havde svært ved at forestille mig Jesus legende på gaderne som en lille dreng. Jeg så forskellige små purke dér, men det er svært at tænke sig Jesus iblandt dem, skønt vi ved, han voksede op i den by og lærte mange værdifulde lektier på det sted.

Vi kom også til Jordan. Jesus kom dertil, da han var omkring 30 år. Vi så det meste af floden Jordan, fra dens udspring i Galilæa til dens ophør i Det Døde Hav. Jordan gjorde et stærkt indtryk på os, fordi vi ved, vor kære Mester blev døbt i den flod. Vi måtte erkende, at vi ikke vidste det helt nøjagtige sted for denne dåb, men det er jo også af mindre betydning.

Jeg gik ned i floden Jordans vande. Jeg vidste, at mange af eder, og kære venner fra andre steder bad for os, medens vi var på denne rejse, og medens jeg stod her i Jordanflodens vande, *bad jeg for eder og for mig selv.* Jeg takkede Gud for, at vi i nogen grad kendte betydningen af vor Herre og Frelser Jesu Kristi dåb, og vi har haft den nåde og forret at få del i denne dåb, som Paulus siger i Rom. 6:3—4: *»Eller ved I ikke, at vi, så mange som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død?*

Vi blev altså begravne med ham ved dåben til døden, for at ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, således skulle vi også vandre i et nyt levned.» Og jeg bad, at vi måtte få en dybere forståelse af, hvad den sande dåb til Jesus Kristus virkelig indbefatter.

Vi kom også til Galilæas Sø, eller Genesarets Sø, hvor der var mange steder af interesse for os. Vi var i Kapernaum, og nogle udgravninger dér havde afdækket en stor møllesten. Dér havde vi søen og havet og nu møllestenen. Vi kunne ikke lade være med at tænke på Jesu ord i Matt. 18:6: *»Men den, som forarger een af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals, og han var sænket i havets dyb.«*

Jeg tænker, vi så det sted, hvor Jesus bespiste 4000 mænd, foruden kvinder og børn, (Matt. 15:38) — eller i det mindste det sted, som syntes mig særligt passende til dette formål. I nærheden fandtes en stor vandkilde, hvorfra vandet på den smukke skråning strømmede ned til søen. Om jeg skulle arrangere en udflugt med bespisning for så mange, kunne jeg ikke have valgt nogen bedre plads, thi her kunne folk sætte sig ved stranden og bekvemt blive bespist med brød og fisk.

Jeg må berette for eder, at jeg forsøgte at vandre på Galilæas Sø, men jeg havde ikke tro nok dertil. Men her var et andet sted, hvor jeg bad. I ved, der berettes om Galilæas Sø, at storme pludseligt kan opstå. Jeg vadede ud i søen og satte mig på en sten, og jeg bad for eder og for alle Guds sande børn, at i de storme, der kommer over dit og mit liv, og som kunne blive os for svære, vi da altid måtte råbe til Herren, vidende at han er mægtig til at sige til stormen: *»Ti, vær stille!«* — (Mark. 4:35—41).

Ligesom Jesus den gang kunne stille den svære storm for disciplene på søen, kan han idag få stormene i vort liv til at lægge sig, og vi hører hans kære stemme sige til os: *»Hvorfor er I så bange? Hvorfor har I ikke tro?«* Dér bad jeg, at vi altid måtte have tro til at erkende, at Herren Jesus giver os en fred, som

verden ikke kan give, og heller ikke kan borttage. »*Fred efterlader jeg eder, min fred giver jeg eder; jeg giver ikke som verden giver. Eders hjerte forfærdes ikke og forsage ikke.*«

Dernæst var vi også på Oliebjerget. Dette bjerg rummer for en Bibel-Student mange minder. Der er *en* ting, man ser fra Oliebjerget ved at skue ned over Kedrons bæk og op på den anden side, og det er hele staden Jerusalem. Du ser pladsen, hvor tempellet var. Du ser murene, der idag omgiver Jerusalem. Når man står dér og betragter dalen og staden, så er der blot *en* Bibeltekst, der kommer til tanken, og uden at have været dér kan du for dit indre øje tydeligt se pladsen, hvorfra Mesteren udtalte: »*Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslår profeterne og stener dem, som er sendte til dig, hvor ofte ville jeg samle dine børn, ligesom en høne samler sine kyllinger under vingerne. Og I ville ikke. Se, eders hus lades eder øde!*«

Og da tænker du også på den undervisning, Mesteren gav disciplene, da de spurgte: »*Og hvad er tegnet på din tilkommelse (nærværelse) og verdens ende?*« Du husker jo, at det var på Oliebjerget, dette spørgsmål blev rettet til Jesus. Og du ser alle de gamle træer dér, om hvilke autoriteterne hævder, at de er mere end 2000 år gamle, og forstår da, at Herren Jesus selv har vandret blandt disse olietræer.

Og dernæst så vi Gethsemane have. Her var endnu et sted, hvor vi måtte bede, fordi vi ved, at hver eneste af Guds børn til tider har deres Gethsemane erfaringer. Du har enten haft dem, eller har dem måske nu, eller du vil få dem. Og jeg bad, at når disse prøvende erfaringer på vor tro kommer, vi da måtte kunne sige med vor kære Frelser: »*ske din vilje!*« Kære venner, min bøn var, at vi måtte lære denne svære lektie i livets forskellige erfaringer, i de hårde erfaringer, i de bitre erfaringer, i de prøvende erfaringer og i de nedslående erfaringer af vore Gethsemanestunder.

Jeg er sikker på, at der kommer tider i vort liv, da vi ligesom tvinges til at sige: »*Min Fader! er det muligt, da gå denne kalk mig forbi.*« Men måtte vi da også kunne sige med vor Frelser:

»dog ikke som jeg vil, men som du vil.« Ja, besøget i Gethsemane have var en af de uforglemmelige erfaringer fra vor rejse i det hellige land.

Vi så også det sted, hvor Pilatus vaskede sine hænder og sagde: »Se, hvilket menneske!« — Vi kan måske omskrive det og lægge den betydning deri — »der findes ingen jøde som ham; vil I korsfæste ham?« Vi forsøgte at følge den samme vej, Jesus måtte vandre fra Pilatus og ud til Golgatha — jeg ved ikke, om det helt nøjagtigt blev den samme vej. Man kan ikke gå til Golgatha uden med et tungt hjerte. Det var på Golgatha, ved slutningen af vor Frelses tjeneste, disse betydningsfulde ord lød: »*Det er fuldbragt*«. Ja, den tjeneste, som betyder så meget for os, for det jødiske folk, og for alle, blev lykkelig fuldbragt dér. Lad os takke Gud for, at alle vore store forhåbninger, for Israel og for alle familier på jorden, vil blive virkeliggjorte, fordi Jesus Kristus døde for os og opstod igen fra de døde.

*»Det er fuldbragt« det ord genlød
ud over jord ved Jesu død.*

*»Det er fuldbragt«, hans gerning gjort,
for slægten åbnet livets port.*

*Det store værk, det er fuldbragt,
som var så længe forudsagt.
Og vi kan se og klart forstå
ting, som man fordem ikke så.*

*Vor Frelser kær, det er fuldbragt!
Du sejred over fjendemagt;
du skaffed liv os ved din død
— oh, fatter vi, hvad det betød?*

*»Det er fuldbragt«, udsyng det ord,
så det kan høres rundt på jord.
»Det er fuldbragt«. Med højlydt klang
vi jubler ud den sejrssang.*

(Daggrysang nr. 19)

ET OFFENTLIGT MØDE

Vi havde et offentligt møde i Jerusalem, der var blevet annonceret to gange i »*Jerusalem Post*«, den eneste avis, der udkommer i byen på det engelske sprog, med et oplag af ca. 10.000. Emnet for mødet var: »*Israel i Profetien*«. Det blev holdt i K.F.U.M. Omkring 50 personer deltog i mødet. Halvdelen var jøder, de andre missionærer og fremmede turister. Budskabet om Guds Rige blev forkyndt. Ved mødets slutning kom en del af de tilstedeværende frem, og jeg talte med dem og fik navn og adresse på flere både af jøderne og af de andre. Nogle er nu abonnenter på »*The Dawn*« (det amerikanske »*Daggry*«), og anden litteratur er sendt til alle de interesserede blandt dem.

Jeg fandt ved dette møde, at den delvise forhærdelse, der kom over det jødiske folk for 1900 år siden, endnu ikke er bleven fjernet. Men vi ved, at gennem hele tidsalderen, og også i denne tid, har der været en her og der, der har fået sine øjne åbnet og blevet i stand til at se. Måske en eller flere af disse har været til det offentlige møde i Jerusalem. Det var virkelig en glæde for mig at forkynde Rigets herlige budskab for dem alle, både jøder og ikke jøder, og vise, at Bibelens mange løfter til Israeliterne og til alle slægter på Jorden vil blive opfyldt af Messias, der er Jesus Kristus vor Herre og Frelser.

Dette var formålet med afholdelsen af det offentlige møde i Jerusalem, og jeg tror, det var det første offentlige møde på det sted siden Broder Russell's dage. Ydmygt måtte jeg takke Gud for denne nåde og forret. For mig syntes det særligt passende, at de forsamlede skulle høre om det så længe ventede Rige, hvilket i sandhed vil blive oprettet gennem Jesus Kristus.

Paulus skrev i 1. Kor. 1:23: »*vi derimod prædiker Kristus som korsfæstet, for jøder en forargelse og for hedninger en dårskab*«. Paulus udførte i sin tjeneste den opgave, der blev givet menigheden ved vor Mesters ord: »*Men I skulle få kraft, når den Heligånd kommer over eder; og I skulle være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og indtil Jordens ender*«.

For mig er denne opgave ikke forandret. Jesus sagde om tidsalderens ende, at evangeliet om Riget skulle »*prædikenes i hele verden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene.*« Israel hører nu med til et af »folkeslagene«, og det var en glæde for mig på denne enkle måde at forkynde Rigets evangelium i Jerusalem. Jeg håber, at de hedninger og jøder, der overværede mødet, på deres besøgelsesdag vil ihukomme noget af det, de da hørte, og prise Gud for den kærlighedsfulde frelse, han har beredt for dem.

Spørgsmål beovaret

Intet andet kald

Hvorfor lægger I så megen vægt på »det himmelske kald« for »den lille hjord«, når kun så få af os kan opnå at blive af denne klasse? Hvad kræves der af den jordiske klasse?

Vi forstår sagen således, at Bibelen blev skrevet udelukkende til vejledning og inspiration for »den lille hjord« hvem »det var eders Fader velbehageligt at give eder Riget«, d. v. s. give del i det messianske Riges styre. Da Guds profeter talte til det gamle Israel, var deres budskab til et folk til hvem det løfte var givet: »*Hvis I nu vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom blandt alle folkene, thi mig hører hele jorden til. Og I skal blive mig et kongerige af præster og et helligt folk.*« — 2. Moseb. 19:5, 6.

Da Jesus kom, var Israels nation som et hele ikke kvalificeret til denne lovede stilling i Rigets styre, men nogle få som enkeltpersoner var det, og disse gav Jesus magt eller ret til at blive Guds børn. (Joh. 1:11, 12) Disse Guds børn er afgjort betegnet i det Nye Testamente som Rigets medarvinger, som vi læser i Rom. 8:17: »*Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, om ellers vi lider med ham for*

også at herliggøres med ham.« Imidlertid var de Israeliter, der modtog Jesus og blev overflyttet til sønnernes hus, langt mindre end det forudbestemte antal på 144.000, derfor drog Gud »omsorg for at tage ud af hedninger et folk for sit navn,« — d. v. s. udfylde fra hedningerne det, der manglede i tallet.

Derfor tilhører de kongelige løfter fra det Gamle Testamente nu disse. Da Peter skrev til de »udvalgte efter Gud Faders forudviden, ved åndens helligelse til lydighed,« sagde han om det budskab, det Gamle Testamente's profeter bragte, »og det blev dem åbenbaret, at det ikke var dem selv, men eder, de tjente med disse ting, som nu er blevne eder kundgjort ved dem, der har forkyndt eder evangeliet i den Helligånd, som blev sendt fra himlen.« — 1. Pet. 1:12.

Det evangelium, Peter henviser til, er det budskab, der skulle forkyndes under hele denne tidsalder, hvis formål er at nå ud til og hellige de »udvalgte efter Gud Faders forudviden«. Dette evangelium findes både i det Gamle og i det Nye Testamente, ligesom Guds formål med hele Bibelen er at hjælpe i kaldelsen og berejdelsen af dem, der tro indtil døden, »blev levende og blev konger med Kristus i tusinde år.« — Åb. 20:4.

Et blik på hilsnerne i begyndelsen af de forskellige breve til menighederne viser, at de alene var rettede til de »hellige i Kristus«, de kaldede. Jesus sagde: »Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!« (Matt. 16:24). Jesus har ikke foreslået nogen anden vej for dem, som tror på ham.

Det er sandt, at der er mange løfter i Bibelen om genoprettelses velsignelser for hele menneske-slægten, men Bibelen indeholder ikke noget særligt kald til genoprettelse. Skønt de almindelige principper for guddommelig retfærdighed er de samme for alle tidsaldre, indeholder Bibelen ikke nogen særlig undervisning for dem, der vil blive genoprettet til menneskelig fuldkommenhed på jorden, undtagen at Jesus sagde til en vantro: »det ord, som jeg har talt, det skal dømme ham på den yderste dag.« (Joh. 12:48). Manges sind er blevne forvirrede ved, at store organisationer læ-

rer, at man nu passende kan trakte efter de jordiske velsignelser, at man kan vælge mellem det himmelske og et jordisk kald. Der er ingen autoritet i Guds Ord for dette synspunkt.

Vi ved, at Guds plans store formål er genoprettelse af slægten til liv på jorden. Dette store genoprettelses-værk vil blive fuldført af det Rige, i hvilket den »lille hjord« vil være »medarvinger« med Jesus. Denne herlige udsigt, at tildele genoprettelses velsignelser til verden, er åbenbaret os til vor opmuntring; også for at vi kunne vidne om den for verden. Men den banede vej, »den hellige vej«, omtalt i Es. 35:8, der leder til fuld genoprettelse, er endnu ikke bleven åbnet.

Der er jo tusinder, der forkynder og lærer om »genoprettelsens tider,« og ser frem til de jordiske velsignelser, som da vil blive tildelt menneskene. Disse skal ikke fordømmes, fordi de ikke føler sig tilskyndet til at fornægte sig selv og følge i Jesu fodspor. I den udstrækning, de har omdannet deres liv efter Guds retfærdige love, vil de være mere rede til Rigets fremtidige velsignelser; men det punkt, vi ønsker at fremhæve, er, *at der nu ikke er noget kald til genoprettelse*. Der er jo mange inspirerende tanker i Bibelen, der er til velsignelse for alle hjerter, der elsker Herren.

Gud har sikkert behag i dem, der er inspireret af sandheden og ønsker at bruge tid, kraft og midler til at fremme den, om de end ikke føler sig tilskyndet til at indvi sig helt til Herren. Imidlertid ville sådanne få en meget belønnende erfaring, om de gjorde en fuld indvielse eller overgivelse, og greb fat om »de største og dyrebare forjættelser«, ved hvilke »den lille hjord« skal få del i »guddommelig natur«.

»Den, som sejrer, ham vil jeg give at tage sæde hos mig på min trone, ligesom jeg har sejret og har taget sæde hos min Fader på hans trone.«

»Den, som har øre, høre, hvad Anden siger til menighederne.«
(Aab. 3:21,22)

Daggry-Sang

(Hymns of Dawn 279).

*»Tag korset op,« var Jesu ord,
hvis du mig tjene vil på jord,
fornægt dig selv og alt forsag,
og ydmygt følge mig hver dag.*

*Tag korset op, lad ej dets vægt
dit mod slå ned og ej forsmægt;
hans kors skal styrke dig i ånd,
stålsætte hjerte, fod og hånd.*

*Tag korset op, i Herrens kraft
har kristne stedse sejr haft;
han leder ved sin hyrdestav
dig og til sejr udover grav.*

*Tag korset op, læg det ej ned
for du i døden finder fred;
kun den, der bærer korset her,
skal engang bære kronen dør.*

INDHOLDSFORTEGNELSE

Januar 1955.

Denne trængselsfyldte verden.
Tanker ved det nye års begyndelse.
Mon de er faa, som bliver frelst.
Broder Carl Lüttichau herliggjort.

Februar 1955.

Kærlighed.
Den store Skare.
Brev fra Broder Hagelstein.
Fra tjenestens mark.

Marts 1955.

Til Ihukommelse af Kristi Død.
Broder N. C. Larsson herliggjort.
Vennestævne paa Slusemøllen.
Digt.

April 1955.

»Oprejste med Kristus«. *1*
Formålet med det indviede liv.
Fra tjenestens mark.

Maj og Juni 1955.

Sandheden om Helvede.

Juli 1955.

Besøg af venner fra Amerika.
Tro, kærlighed og håb.
Spørgsmål besvaret.
Opmuntrende brev.
Meddelelser.
Daggrysang.

August 1955.

Vennestævne.
Mannatekst for 9. August.
Kristi nærværelse.
(Tale af Broder G. Russell Pollock).

September 1955.

Nutid og fremtid i profetien.
(Tale af Broder G. Russell Pollock).
Buen skal være i skyen.

Oktober 1955.

Gideons tapre tre Hundrede.
»Jeg har givet eder et Eksempel«.
Meddelelser.
Den frimodige Gideon.

November 1955.

Beskyttende Engle.
(Tale af Broder G. Russell Pollock).
»Ingen indbygger siger jeg er syg«.
Opmuntrende brev.
Fra konventet i Bloomington (U.S.A.)
Meddelelse.

December 1955.

Bibelstudie:
»Ære være Gud i det højeste«.
Fra konventet i Bloomington (fortsættelse).
Spørgsmål:
Intet andet kald nu.
Indholdsfortegnelse for 1955.

Hilsen fra **VORE KÆRE VENNER I U. S. A.**

Vi glæder os i håbet med Guds virkelige børn verden over, og sender derfor vore kærlige og hjertelige hilsner i Kristus til dem alle i ethvert land. Vor bøn er, at *Guds sande Israel* overalt i 1956 må få dybere erfaring af Herrens nærværelse hos dem, og i ham finde hjertets fulde hvile, fred og glæde, medens de fortsat fremstiller deres legeme som et levende og velbehageligt offer i Guds velsignede tjeneste. Hvilket større ønske kunne vi vel have for vore Brødre og Søstre i Kristus, end Herrens rigeste velsignelser. Derfor. »Herren velsigne dig og bevare dig. Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig. Herren lofte sit åsyn på dig og give dig fred.«

4. Moseb. 6:24-26.

Studier i Skriften af Broder C. T. Russell.

I Guds Tidsalderplan—II Tiden er nær—III Komme dit Rige—IV Hævnens Dag—V Forsoningen mellem Gud og Mennesker—VI Den nye Skabning.

Vi anbefaler meget disse Studier som Bibelnøgler der virkelig lukker op for Guds hellige Ord. Desværre har vi ikke disse Bøger at sælge, men kun til at laane ud til enhver der omhyggeligt vil studere dem.

Sandheds Litteratur for vor Tid leverer vi Venerne frit.

**Til Uddeling overalt
forskellige Traktater og Brevkort
om Guds Rige.**

Til Samtaler og personlige Vidnesbyrd kan følgende
Skrifter leveres frit:

"Se jeg gør alle Ting nye"	12 Sider
Guds Genoprettelses Plan	14 "
Haab hinsides Graven	12 "
Lærer Bibelen alle Menneskers endelige Frelse?	
(Universalisme)	14 "
Guds Rige	14 "
Kristus er kommet tilbage for at løse Verdens-	
problemerne	20 "
Gud og Fornuften	42 "

SKRIFTEN LÆRER OS TYDELIGT:

At Menigheden er "den levende Guds Tempel" — i særlig Betydning "Hans Værk", hvis Opbygelse er gaaet for sig hele Evangeliets Tidsalder igennem — siden Kristus blev Verdens Genløser og Hovedhjørnestenen i dette Tempel; og naar det er fuldendt, skal Guds Velsignelser derigennem flyde ud "til alle Folk", og de skal finde Adgang til Ham. — I. Kor. 3:16, 17; Ef. 2:20—22; I. Mös. 28:14; Gal. 3:29

At Afslibningen, Tildannelsen og Fuldkommengørelsen af dem, der tror paa Kristi Forsoningsværk, og som er indviiede til Ham, skride; frem i Mellemtiden; og naar de sidste af disse "levende Stene", som er "udvalgte og dyrebare", er endeligt tilhuggede, vil den store Bygmester samle dem alle i den første Opstandelse; og Templet skal fyldes med Hans Herlighed og blive et Mødested for Gud og Mennesker hele Tusindaarsriget igennem. — Aab. 15:5—8

At Grunden for Menighedens og Verdens Haab ligger deri, at "Jesus Kristus af Guds Naade smagte Døden for alle" som "en Genløsningsbetaling for alle", og at Han vil blive "det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden" — "i sin belejlige Tid". — Hebr. 2:9; Joh. 1:9; I. Tim. 2:5, 6

At Menighedens Haab er, at den skal blive lig sin Herre, "se Ham, som Han er", blive "delagtig i den guddommelige Natur" og dele Hans Herlighed som Hans Medarving". — I. Joh. 3:2; Joh. 17:24; Rom. 8:17; II. Pet. 1:4

At Menighedens nuværende Mission er at berede de hellige til deres fremtidige Gerning; og lade enhver Dyd og Naadegave komme til Udvikling i sig; at være Guds Vidne for Verden; og berede sig til at blive den næste Tidsalders Konger og Præster. — Ef. 4:12; Matt. 24:14; Aab. 1:6; 20:6

At Verdens Haab bestaar i de Velsignelser, i Retning af Kundskab og gunstig Løjlighed, til hvilke der vil blive Adgang for alle i Kristi tusindaarige Rige, i Tiderne for Genoprettelsen af alt det, som gik tabt i Adam; at denne Genoprettelse vil komme til de villige og lydige gennem Kristus og Hans herliggjorte Menighed, medens alle genstridige vil blive udryddede. — Ap. G. 3:19—23; Es. 35